

Затворени

Истории от задържането
на имигранти в Европа

Това е една съвместна публикация на Arsis - Асоциацията за Социална Подкрепа на Младехта (Arsis Association for the Social Support of Youth), Муув Коалиция (Move Coalition - Коалиция за социално-правна подкрепа на мигранти), ASGI (Асоциация за правни изследвания в областта на миграцията), Meldpunt Vreemdelingendetentie (Центърът за Докладване на Случаи на Задържане на Мигранти) и PICUM (Платформа за международно сътрудничество по въпросите на мигрантите без документи).

Тази брошура е редактирана от Джанлука Чезаро, директор “Комуникации”, Марта Джионко, Директор “Адвокатура” и Мишел ЛеВой, Директор на PICUM, а куратор и дизайнер е Марина Соле, специалист по комуникациите в PICUM. Хлое Бувие, Директор на PICUM Мултимедия, също оказва съдействие при окончателното оформление и изготвяне.

Материалите са събрани от Валбона Хистуна от Arsis - Асоциацията за Социална Подкрепа на Младехта, Маурицио Вельо от ASGI, Ревияра Оостерхуис от Meldpunt Vreemdelingendetentie и Ленке Легерс, Емануела Винуа и Артур Хендрикс от Муув Коалиция.

© PICUM, 2022

Илюстрация на корицата от © Christina S. Zhu - [@cszhu_art](#)

Съдържание

Въведение	6
Елен (Hélène) <i>Задържана в Белгия</i>	9
Надра <i>Съпругът ѝ е задържан в Белгия</i>	10
Али <i>Задържан в Гърция</i>	13
Хамид <i>Задържан в Италия</i>	14
Рашид <i>Задържан в Холандия</i>	17
Маруан <i>Задържан в Гърция</i>	18
Армандо <i>Задържан в Холандия</i>	21
Салман <i>Задържан в Гърция</i>	22
Яхия <i>Задържан в Италия</i>	25
Омар <i>Задържан в Холандия</i>	26
Ноел <i>Задържан в Белгия</i>	29
Сабар <i>Задържан в Гърция</i>	30
Ясин <i>Задържан в Холандия</i>	33
Абдала <i>Задържан в Гърция</i>	34
Хосейн <i>Умира в център за задържане в Италия</i>	37
Муса <i>Умира в център за задържане в Италия</i>	38
Допълнителни материали	40

Някои имена са променени от съображения за поверителност.

Въведение

Целта на настоящата брошура е да бъдат чути гласовете на хората, които са задържани по имиграционни причини по целия Европейски съюз и които често остават недочути. Тя включва истории, събрани през последните години в Белгия, Гърция, Италия и Холандия от неправителствените организации [Arsis - Асоциацията за Социална Подкрепа на Младешта, Муув Коалицията, ASGI](#)¹ и [Meldpunt Vreemdelingendetentie](#), която е част от Фондацията LOS (Националният център за подкрепа на лица без документи). Чрез тези свидетелства се надяваме да хвърлим светлина върху една практика, която е често непозната, и да допринесем за по-доброто разбиране на въздействието на принудителното задържане върху живота на хората, тяхното душевно състояние и техните близки.

Всяка от шестнадесетте истории, разказани в тази брошура, се опитва да даде представа за това, което ежегодно преживяват повече от [100 000 души](#) в страните на Европейския съюз.

Задържането на имигранти се използва от държавите - членки на Европейския съюз за три цели: предотвратяване на влизането на територията, провеждане на процедури за връщане/депортиране и по време на процедури за предоставяне на убежище. Независимо от това, съществуват множество доказателства както за [вредата](#), така и за [неефективността](#) на имиграционното задържане.

Имиграционното задържане е административна практика. Това означава, че за разлика

¹ Историите от Италия са взети от ASGI (2021 г.) [Черната книга за Центъра за пред-депортационно задържане на мигранти \(CPR\) в Торино - Корсо Брунелески](#).

от задържането по наказателноправни причини, то не изисква нито наличието на наказателни обвинения, нито провеждане на съдебен процес. Освен това, срокът на задържане често се удължава, след като лицето е вече задържано. Този срок може да бъде удължаван неколккратно, което означава, че когато един човек е задържан, той не знае кога и дали ще бъде освободен или депортиран.

Задържането изолира хората от техните среди, което оказва сериозно влияние върху живота им. Съгласно [международното](#) и [Европейското](#) законодателство - правото на свобода е едно фундаментално човешко право, което може да бъде ограничено само при изключителни обстоятелства. Дори кратките периоди на принудително задържане имат тежки последици за бъдещето на хората и [увеличават](#) тяхната уязвимост.

Независимо от многобройните и неоспорими доказателства за вредата от принудителното задържане, Европейският съюз все повече настоява за [по-рестриктивни](#) миграционни политики, което би довело до увеличаване на имиграционните задържания, включително на деца, въпреки че [международните организации](#) посочват, че имиграционното задържане винаги нарушава правата на децата, никога не е в техния висш интерес и трябва да бъде прекратено.

Разказвайки истории на хора, които са или са били задържани в Европейския съюз, ние се надяваме да хвърлим светлина върху тази нехуманна практика и да допринесем за нейното прекратяване.

Елен (Hélène) Задържана в Белгия

Изоставих любимата си страна Руанда заради всички бедствия, които се разразиха там. Цялото ми семейство беше избито. Аз преживях огромен емоционален стрес и развих тежка язва, която в крайна сметка успях да излекувам в Белгия.

Живях в Белгия седем години, когато неочаквано ме задържаха, защото нямаш нужните документи за пребиваване. Шест месеца прекарах в центъра за задържане. Всъщност, това място трябва да се нарича затвор.

Беше толкова стресиращо, толкова нечовешко да ме държат там, без дори да знам колко дълго ще остана.

Язвата ми се върна. Толкова силно ме болеше. Имах и силни пристъпи на мигрена поради стреса.

Получих някои лекарства за язвата си и намерих адвокат, който ми помогна да подам нужните документи, за да ме освободят. Сега работя като чистачка в Белгия.

Всеки ден се моля за хората, които търсят закрила, да бъдат третираны справедливо.

Надра

Съпругът ѝ е задържан в Белгия.

Преживях кошмарите на войната в Афганистан, когато бях на 16 години. Получих разрешение за пребиваване в Белгия и се запознах с един афганистанец, който търсеше убежище. Няколко години по-късно се оженихме и аз забременях с първото ни дете. Работех и следвах за придобиване на бакалавърска степен по специалност "социални дейности". С нетърпение очаквахме да заживеем нормално, като всички други хора.

И тогава съпругът ми беше задържан, без каквато и да била друга причина, освен че няма документи.

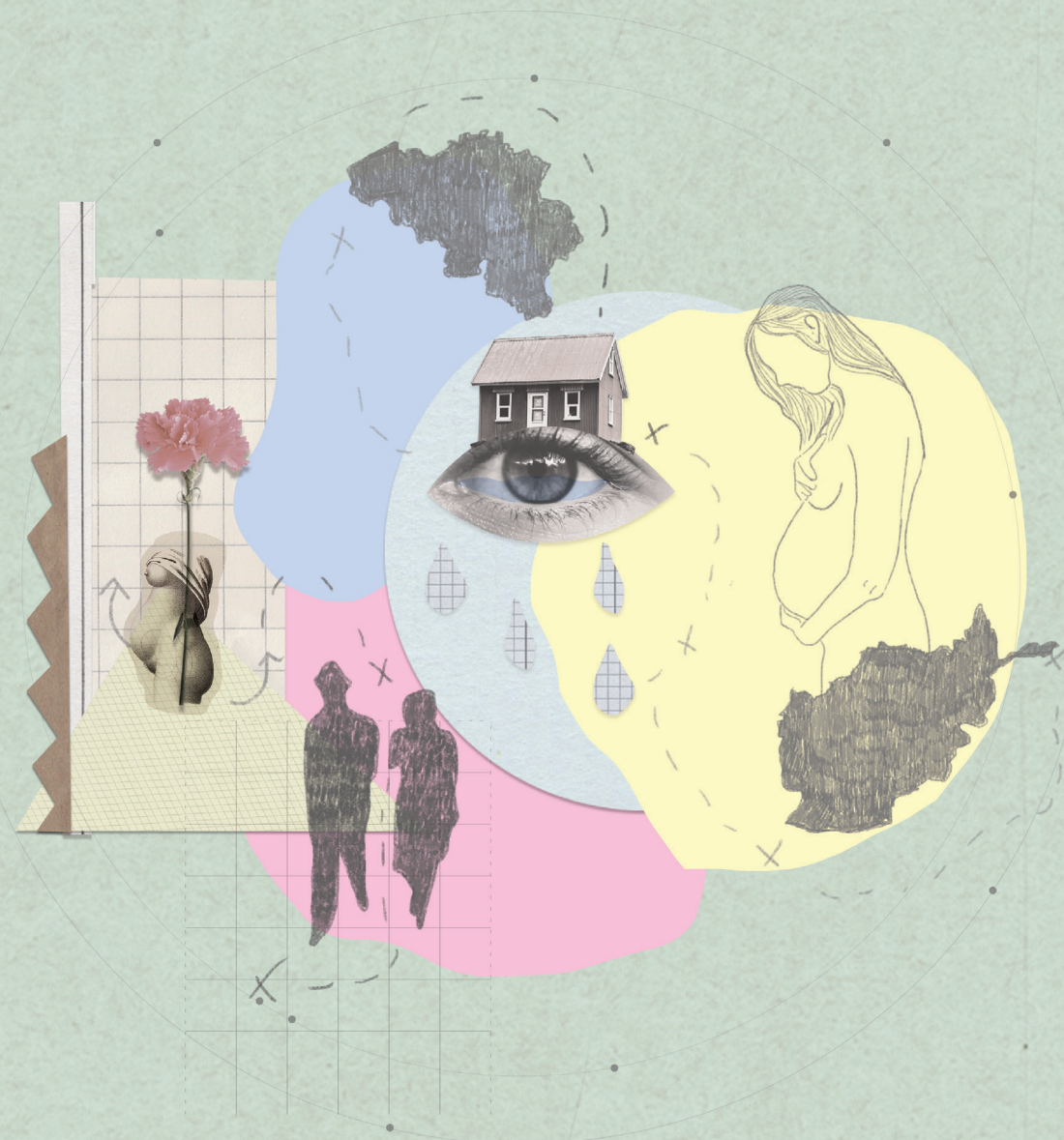
Това беше изключително стресов период. Трябваше да се справям със страшно много проблеми. Трябваше да работя на пълен работен ден, да се срещам постоянно с адвоката си и да спестявам пари, за да му плащам, да уча и да посещавам съпруга си в центъра за задържане. Трябваше да бъда силна и за него. И всичко това трябваше да върша с големия си корем на бременна.

Издадох в депресия. Но аз продължавах напред. Прекъснах обучението си. Разказах на медиите за жестокостта, с която е задържан един невинен човек далеч от неговата бременна жена. Често се срещах с адвоката си. Едва след четири месеца на безнадеждност и отчаяние в центъра за задържане, съпругът ми най-сетне успя да получи разрешение за пребиваване.

Успя да се върне точно навреме и да присъства на раждането на дъщеря ни.

Никога повече не бих искала да изпитам толкова много стрес в живота си. Ние и двамата все още преживяваме травмите от онова време. Научих се да разпознавам признаците на депресия у себе си, а съпругът ми се бори с повтарящи се кошмари от времето, прекарано под арест.

Ние просто искаме нормален живот като всички други хора.

Али Задържан в Гърция

Бях едва навършил 18 години. От Афганистан съм. Пристигнах в Гърция преди три години, и тогава бях на 15 години. Бях принуден да напусна страната си, защото произхождам от племената на Хазарите, които постоянно са под заплахите на талибаните. Избягах, за да бъда в безопасност.

В Гърция бях задържан два пъти.

Първият път беше, когато пристигнах в Гърция преди три години. Настаниха ме в общежитие за един месец, но² след това ме изпратиха в център за задържане. Хвърлиха ме в единична килия, сам. Нямах дори прозорец, имаше само едно легло и тоалетна.

Нямах с кого да си говоря. Имах чувството, че ще онемея. Пишех по стените текстове на песни и стихотворения, за да се самоуспокоя. Това беше единственото нещо, което можеше да ме накара да се почувствам поне малко по-добре.

Дори не можех да общувам със семейството си. Те бяха разтревожени. Мислеха, че съм умрял.

Вторият път беше преди една година. Бях си изгубил личната карта, а полицаите ме спряха и веднага ме хвърлиха в колата си. Помислих си, че нещо не е наред с мен. Определено не очаквах да бъда задържан отново. Никой не знаеше какво ще последва. Този път бях още по-изплашен. Страхувах се да не бъда депортиран или изпратен обратно в Турция.

Децата не бива да бъдат хвърляни в затвора. Децата са нашият свят, а тези нехуманни закони унищожават тяхната невинност.

² Това интервю се позовава на гръцката [практика](#) за принудително задържане на деца в малки и пренаселени полицейски участъци в рамките на режима на "защитно попечителство". Тази практика окончателно [беше прекратена](#) през 2020 г.

Хамид. Задържан в Италия

* Историята на Хамид е споделена от неговия адвокат в Италия

Хамид е млад мъж от Тунис. Пристигна в Лампедуза, Италия, с болезнена огнестрелна рана в крака.

Бил е задържан в продължение на 202 дни, преди да му бъде направена необходимата операция.

По време на задържането си, Хамид изпитваше постоянни болки. Той дори вече не можеше да ходи нормално. Нуждаеше се от инвалидна количка или патерици, за да се придвижва, но в центъра за задържане не му беше позволено да ги използва, затова беше принуден да седи или да лежи по цял ден. Нуждаеше се е от помощта на други задържани, за да използва тоалетната.

Той подаде молба за международна закрила и беше поканен на интервю, но не успя да се яви, тъй като ръководството на центъра не му осигури средства за придружител. Отговорът на центъра беше, че е прекалено трудно да го транспортират в инвалидна количка. Трябваше да чака цял месец за ново интервю.

При престоя му в центъра медицинският персонал от центъра го оперира, за да извади куршумите от крака му. Операцията беше проведена в амбулаторията на центъра - място, неподходящо за операции. Адвокатът му поиска посещение от хирург и задълбочена проверка в болница, но молбата така и не била удовлетворена.

Раната на крака му се влошаваше. Хамид постоянно трепереше и не можеше да контролира движенията си. След многобройните молби на адвоката му, той най-накрая беше откаран в болница. Лекарят установи наличието на няколко куршума в крака му и необходимостта от операция.

След 202 дни Хамид най-накрая беше освободен и настанен в приемен център за лица, търсещи убежище.

Рашид Задържан в Холандия

Дойдох в Европа със семейството си преди шест години, в търсене на по-добър живот, но молбата ми за убежище беше отхвърлена. Два пъти бях задържан от имиграционните власти, а този път за четири месеца.

Когато бях задържан, жена ми беше бременна и приближаваше термина.

Ако само аз се чувствах зле и преживявах всичко това, то щях да се справя. Но аз не съм сам, имам и семейство, което също страда от това.

Не ми беше позволено да присъствам на раждането. Жена ми плачеше за мен всеки ден и ми казваше, че иска да съм до нея.

В момента аз съм едно нищо. Не мога да направя абсолютно нищо. Планирах да помогна и да направя нещо за жена си, но сега не мога да направя нищо. Това ме кара да се чувствам толкова разгневен.

Ако ме изпратят обратно в Афганистан, жена ми ще трябва да остане тук сама с детето ни. Как ще се справи тя с това? Тя ще трябва да се справя с всичко сама. Една бременна жена не може да се справи с всичко това, особено когато е на осмия или деветия месец от бременността си.

Задържането е като присъда за нас.

Маруан

Задържан в Гърция

Когато пристигнах в Гърция, още нямах и 18 години. Живеех на улицата и се опитвах да оцелея сам. Един ден към мен се приближиха група хора. Казаха ми, че трябва да се регистрирам в полицейския участък, за да мога да се настаня в център и да остана с други деца на моята възраст.

Когато отидох в полицейския участък, за да се регистрирам, полицаите ме отведоха в център за задържане. Казаха ми, че ще остана само няколко дни, но се оказа, че е за повече. Вкараха ме в изолатор: казаха ми, че трябва да остана в изолация 14 дни заради мерките срещу Covid -19. Отнеха всичките ми вещи.

Съвсем сам, бях започнал да полудявам в затворническата килия. Преосмислях живота си всеки божи ден.

Всички лоши преживявания се връщаха отново към мен. Бяха толкова ярки, сякаш ги преживявах отново и отново. Мислех, че това е наказанието ми. Започвах да крещя и да плача, но там нямаше никой. Загубих представа за времето и ми се струваше, че са минали години.

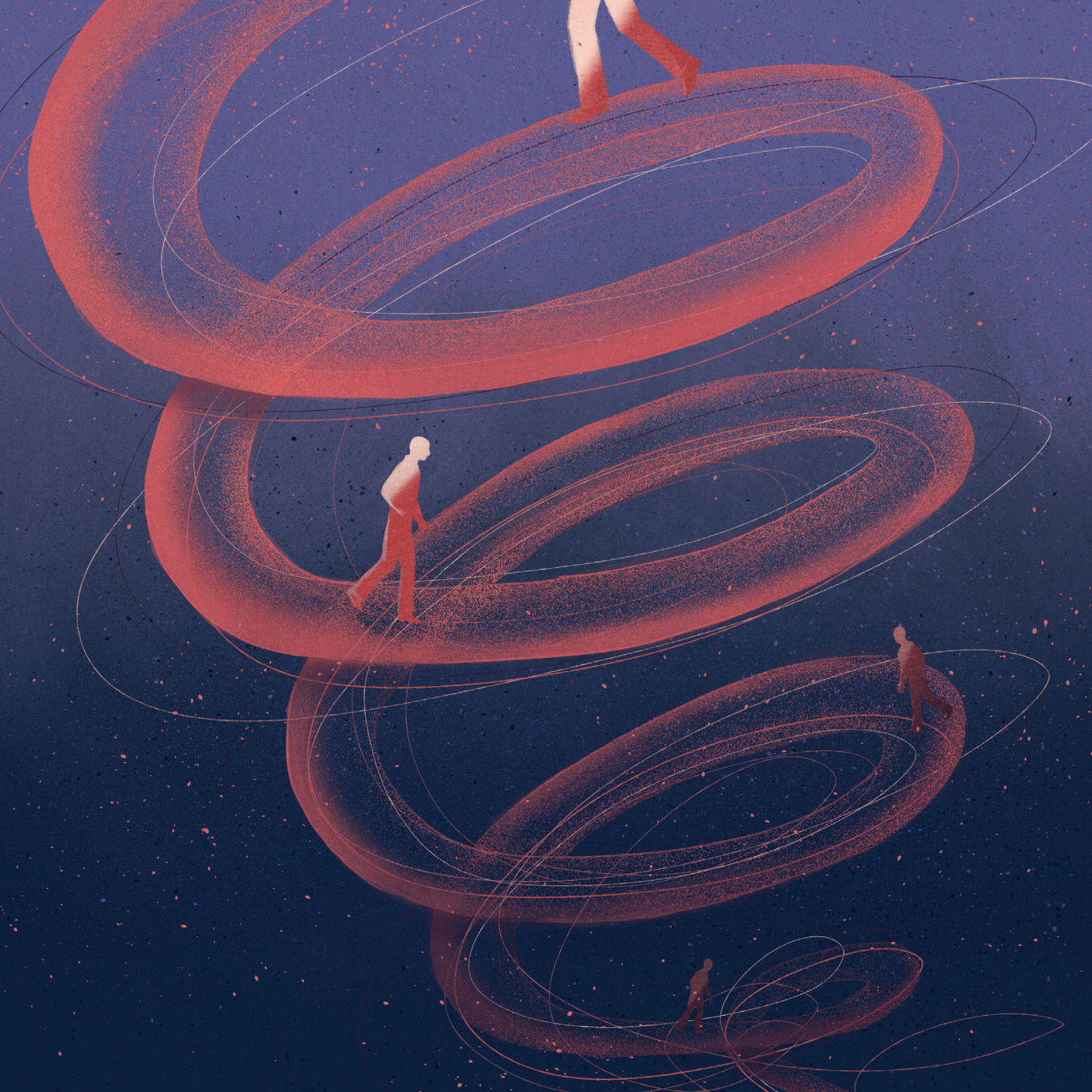
Четиринадесет дни по-късно ме освободиха от изолацията и ме преместиха в килия с други хора. Никой в килията не говореше на арабски. Нищо не можех да разбера. Тежко беше. Страхувах се да не загубя разсъдък си или да не бъда наранен от другите. На полицаите не им пукаше за нас. Чувствах се толкова самотен и незащитен. Дни, седмици и месеци минаваха, а аз се чувствах все повече отчаян. Започнах да се побърквам.

Напуснах страната си в стремеж към по-добър и сигурен живот, а не за да живея в затвор. Започнах да вярвам, че ще прекарам целия си живот в затвора. Не можех да издържам повече. Изгубих всякаква надежда. Реших да сложа край на живота си.

Няколко пъти се опитах да се самоубия, но всеки път ме спасяваха. Заведоха ме при психиатър. И едва след това най-сетне ме настаниха в безопасен дом.

Илюстрация от © Jessica Lai - @jesscplai

Армандо Задържан в Холандия

От 20 години съм в Холандия, а през последните 17 месеца съм задържан в имиграционен център.

Страдам от посттравматично стресово разстройство (ПТСР). Ако вече сте имали психологически проблеми, там те само ще се влошат. Ужасно е да прекарваш целия си ден в килия.

Ако сте в имиграционно задържане от дълго време и не получите необходимото медицинско лечение, здравословното ви състояние само ще се влоши.

Преди да бъда задържан, психологическите ми проблеми бяха под контрол. Но сега отново се връщам в изходно състояние.

Имах склонност към самоубийство, но не го показвах. В центъра за задържане, ако разберат, че сте склонни към самоубийство, могат да ви хвърлят в изолатора.

Дори когато сте на свобода, вие продължавате да се тревожите от това и започвате да го сънувате. Понякога се събуждах ужасен от тези сънища. Съкилийниците ми се плашеха от това.

Салман

Задържан в Гърция

От Пакистан съм. Дойдох в Гърция с по - големия си брат, защото баща ни живееше в Атина.

Когато пристигнахме в Атина, бях спрян от полицията. Закараха ме в затвора. Отнеха всичките ми вещи. Бях изплашен. Полицаяте бяха нервни през цялото време. Дори не можеха да разберат името ми.

Казаха ми, че това не е затвор, а че съм там за моята собствена сигурност,³ защото съм бил непълнолетен. Казаха ми, че това ще бъде за кратко, докато ми намерят друго място.

Притеснявах се. Брат ми нямаше представа какво се е случило с мен. Никой не знаеше.

В центъра бях с други момчета. Те бяха доста опасни. Те бяха от хората, от които майка ми ме предупреждаваше да стоя настрана. Страхувах се, че ще ме наранят.

Чувствах се самотен и изплашен.

Веднъж пребиха едно момче пред очите ми. Не можех да направя нищо, за да му помогна. На полицаите не им пукаше. Беше ми много трудно да се справям с всичко това сам. Постоянно се страхувах за живота и безопасността си.

Един ден в центъра избухнаха бунтове. Всичко беше в огън. Тогава най-сетне ме преведоха в приют.

³ Това интервю се позовава на гръцката [практика](#) за принудително задържане на деца в малки и пренаселени полицейски участъци в рамките на режима на "защитно попечителство". Тази практика окончателно [беше прекратена](#) през 2020 г.

Яхия Задържан в Италия

* Историята на Яхия е споделена от неговия адвокат в Италия

Яхия пристигна в Лампедуза от Тунис по време на пандемията COVID-19. Той страда от рак на кръвта и е претърпял три операции.

Когато пристигнал, трябвало да прекара няколко дни под карантина на борда на кораба. Докторът на кораба съобщил, че Яхия се нуждае от допълнителна диагностика и наблюдения, но когато слизат от кораба, той получава заповед за принудително отвеждане и е изпратен в център за задържане в Торино.

Единственото, което искаше той, беше да отиде на лекар.

Той многократно заявява пред съдията, че страда от левкемия и се нуждае от лечение, но съдията не поискал задълбочен медицински преглед.

Напротив, главният лекар на центъра издава справка, че Яхия е годен за задържане.

Наложи му се да се обърне към лекаря си в Тунис с молба да изпрати медицинските му документи, за да ги покаже на съдията. И въпреки, че в медицинското досие беше записано, че Яхия се нуждае от редовни изследвания и лечение, измина цял месец в очакване на медицински преглед.

В края на краищата му направиха кръвен тест и той беше освободен по медицински показания след 49 дневно задържане. Беше изхвърлен на улиците на Торино, макар че не познаваше града и нямаше пари. Наложи му се да пренощува на гарата, преди да намери приемния център за търсещи убежище.

Омар

Задържан в Холандия

Идвам от Северна Африка. В Холандия съм от 4 години и съм задържан от 4 месеца.

В центъра за задържане, поради COVID-19, в зоната за свиждане са поставени стъклени паравани между задържаните и техните посетители. Тежко ми е да виждам приятелката си и дъщеря ни отвъд стъклото.

Когато се виждам с приятелката си, искам да имам поне някакъв контакт с нея, но не мога. Мога само да я виждам зад това стъкло.

Не съм виждал дъщеря си от четири месеца. Тя вече е на 18 месеца. Знам, че тя все още ме познава, но би се разплакала, ако ме види зад стъклото.

Дори никога не съм виждал новородения си син. Нямам снимки с него, когато е бил малък.

Когато стане на десет или петнадесет години, той може би ще ме попита защо няма наши снимки заедно. Какво трябва да му кажа? Че съм бил задържан? Наистина ми е много мъчно за дъщеря ми, приятелката ми и сина ми.

Охраната реагира много бавно, когато имаш нужда от помощ. Една нощ страдах от тежка хипервентилация. Повърнах, борех се за глътка въздух и наистина мислех, че умирам. Едва след два часа някой дойде да ме провери, въпреки че многократно бях молил за помощ.

Ноел Задържан в Белгия

Напуснах Камерун, спасявайки се от преследвания заради това, че открито говорех за нарушенията на правата на човека от страна на правителството.

Дойдох в Белгия, вярвайки, че това е една хуманна страна, но тук бях задържан в продължение на двадесет и един дни, без да съм извършил престъпление.

Полицаяте се държаха жестоко с мен и посред студената зима ме държаха в една леденостудена килия почти цял ден, без да имам с какво да се сгрея. Търсих си адвокат, който да ми помогне да се измъкна. Почти полудях в центъра за задържане.

Бях чувал толкова много истории за лошо отношение. Истории на хора, избягали от едни нечовешки правителства и преследване, за да намерят друго нехуманно правителство тук.

Дори и да не са измъчвани физически, задържането им, без да се знае за колко време, е психическо изтезание.

Запазих разсъдъка си, вършейки дребни работи в центъра, като почитване на тоалетните. Дори и след "само" двадесет и един дни задържане, все още редовно проверявам вратите въщи за да се уверя, че не са заключени и наистина мога да изляза, когато си поискам. Това все още ми причинява много стрес.

Сега работя като здравен работник в Белгия. Един ден ще напиша книга с всички истории, които събрах в центъра за задържане, за безчовечното правителство на Белгия.

Сабар

Задържан в Гърция

От Пакистан съм. В Гърция съм от 11 месеца. В момента живея в безопасна зона за непридружени непълнолетни бежанци, но преди това бях задържан по системата "Защитено попечителство"⁴.

Условията там бяха непоносими за живот. В началото няха представа защо ме държат там. Някои деца ми казаха, че причината е защото съм влязъл в Гърция без документи.

Не ми беше позволено да се обадя на родителите си. Няхахме мобилни телефони и трябваше да пестим пари, за да си ги купим. В спалното помещение беше студено и мръсно. Понякога, когато децата викаха и молеха за помощ, полицаите им крещяха в ответ и ги биеха жестоко.

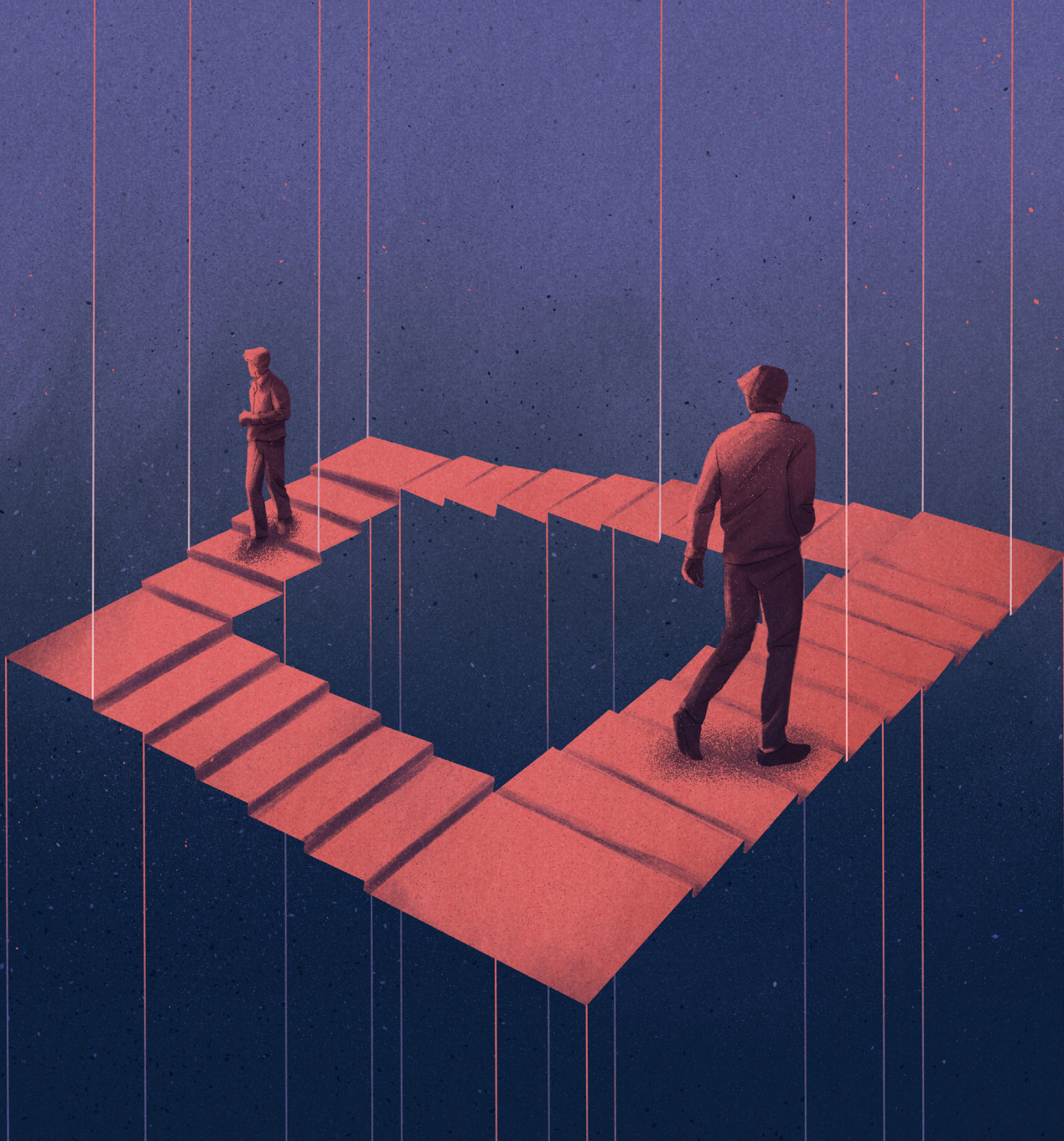
Недоумявам, как това място би трябвало да защитава интересите на децата.

Нямаше нищо, което да ми вдъхва надежда. Не знаех абсолютно нищо за законите в Гърция. Няха представа кога ще ме освободят.

Това бяха ужасни времена. Надявам се никой да не преживее нещо подобно. Страхувам се, че никога няма да мога да забравя тези дни.

⁴ Това интервю се позовава на гръцката [практика](#) за принудително задържане на деца в малки и пренаселени полицейски участъци в рамките на режима на "защитно попечителство". Тази практика окончателно [беше прекратена](#) през 2020 г.

Ясин *Задържан в Холандия*

Дойдох в Холандия преди пет години. Оттогава съм бил задържан в имиграционния център за задържане четири пъти.

Всеки ден там виждаш едни и същи хора, един и същ стрес, едни и същи въпроси.

*А кога ще излезеш?
И колко още време ще прекараш там?
Кога ще се явиш на съдебно заседание?
Ще ти удължат ли разрешителното?*

Всеки ден е един и същ: става психически тежко, ядосваш се на всичко, гневиш се на всички. Не можеш да издържаш повече. Те не бяха достатъчно откровени: или ме депортирайте, или ме пуснете на свобода.

Беше като игра на "котка и мишка": първо те пускат, но после продължават да са по петите ти. Дори когато сте свободни, ви обзема параноята. Всеки път, когато излизаш от някоя врата, се оглеждаш. Всеки път, когато виждаш полицаи, вече знаеш какво да очакваш.

Страхувах се, че някой ден мога да направя нещо ужасно. Държах се спокоен, но никога не знаех какво ще се случи. Аз съм просто един обикновен човек, а това е твърде голямо напрежение.

Тук не ни третират като хора. Дори и не като животни, в Холандия към животните се отнасят с по-голямо уважение, отколкото към нас.

Абдала

Задържан в Гърция

Аз съм 16-годишно момче от Кувейт. Пристигнах в Гърция през 2017 година сам. Пътувах сам, защото нямаше кой да ми помогне. Бях задържан за 8 месеца.

За известно време останах в лагера Диавата, близо до Солун. След това ме преместиха в Центъра за пред-депортационно задържане в Паранести, където останах 8 месеца.

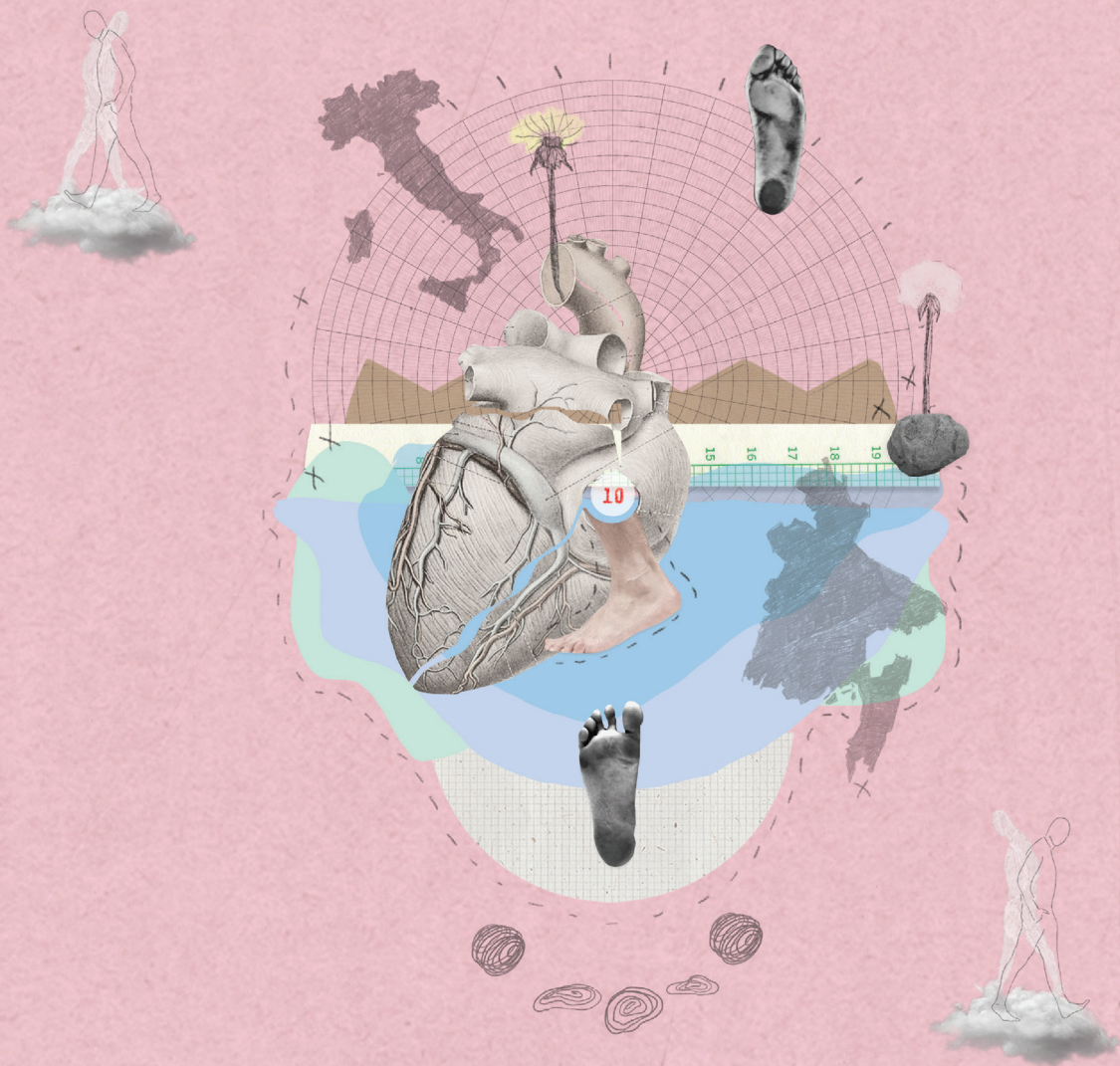
Условията в центъра бяха действително лоши. Нямахме достъп до медицинска помощ.

Съкилийниците ми и аз започнахме гладна стачка в знак на протест срещу нечовешките условия в центъра.

Държахме се 10 дена. Гласовете ни останаха нечути. По това време се чувствах толкова зле, че започнах да се самонаранявам.

След 8 месеца задържане резултатът от теста за оценка на възрастта потвърди, че съм непълнолетен, и най-накрая ме преместиха в приют за непридружени непълнолетни лица, търсеци убежище.

Хосейн Умира в център за задържане в Италия

* Историята на Хосейн е споделена от неговия адвокат в Италия

Хосейн е роден в Бангладеш. След пристигането си в един от центровете за предтепорационно задържане в Италия той бил затворен в изолатор.

Един от психолозите на центъра издава удостоверение за годност за задържане, въпреки че Хосейн имал симптоми на психично разстройство и физическо заболяване.

В интервюта си с психолога Хосейн винаги е бил объркан, дезориентиран. Ходел бос, ту мълчал, ту повтарял едни и същи думи отново и отново, спял на пода.

*Хосейн починал от сърдечен удар в килията,
където е бил държан почти пет месеца.*

От известно време той дори не спял в стаята си, а на пода в малкото дворче до нея.

Муса

Умира в център за задържане в Италия

* Историята на Муса е споделена от неговия адвокат в Италия

Муса е роден през 1998 година в Гвинея. Той идва в Италия, за да търси убежище.

Един ден, той става жертва на расистко нападение от трима мъже на улицата. Наложило му се да отиде в болницата, но веднага след като я напуснал, бил откаран в местния полицейски участък.

Така и не го признават за жертва на насилствено и расистко престъпление, а вместо това го изпращат в център за задържане, за да бъде депортиран.

В центъра го хвърлят в изолатор без каквато и да било психологическа експертиза.

Муса прекарал около 10 дни в център за задържане в Турино, Италия. Държали го в помещение с голи стени, почти без дневна светлина.

Единствения му контакт с външния свят бил малък двор от няколко квадратни метра, ограден с парапет и закрит с навес. Той виждал само малко парче небе.

Муса е бил на 22 години, когато е отнел живота си в мрака на изолационната килия през 2021 г.

Допълнителни материали

За повече информация относно имиграционното задържане и какво може да се направи, за да се сложи край на тази практика, вижте:

ARSIS (2020 г.) Непридружени непълнолетни лица: национална система за настаняване и услуги за закрила (примерът с „Безопасни зони“) [[ΑΣΣΝΝΔΕΕΤΤΕ ΑΝΝΝΚΕΘνικό πλάνο υπηρεσιών φιλοφείαςκα προστασίας \(το παράδειγμα των Ασφαλών - Безопасни Зони](#), на гръцки език].

— (2021) Социална дейност на улицата за защита на непридружени непълнолетни [[Κοινωνική Εργασία στο Δρόμο για την Προστασία των Ασυνόδευτων Ανηλίκων](#), на гръцки език].

— (2018) [Истории на хора от другия бряг](#).

ASGI (2021) [Черната книга за Центъра за пред-депортационно задържане на мигранти \(CPR\) в Торино - Корсо Брунелески](#).

Гранична криминология, Оксфордски университет (Border Criminologies, University of Oxford). [Пейзажите на граничния контрол. CPR Torino \(Център за пред-депортационно задържане, Торино\)](#).

— (2021) [Падението на Арабската пролет в италианските центрове за задържане](#).

HRMLC (2018) Аварии изход: защита на здравето на задържаните в центъра С.Р.Р. в Торино. [[La tutela della salute dei trattenuti nel C.P.R. di Torino](#), на италиански език]

IUC (2019) [Betwixt and between: Turin's CIE. \(Между другото: CIE в Торино. \(Centre for Identification and Expulsion - Център за идентификация и екстрадиция в Торино\) Разследване на правата на човека в центъра за задържане на имигранти в Торино](#), под редакцията на У. Стеге, М. Вельо, Е. Роман и А. Огада-Осир.

Meldpunt Vreemdelingendetentie (2018) [Европейските гранични пейзажи и нелегал\(изираните\) мигранти](#). Р. И. Тимерман.

PICUM (2020) [Повече задържания, по-малко гаранции: Как новият Пакт на ЕС за миграцията и убежището създава нови вратички за пренебрегване на правата на човека](#).

— (2020 г.) [Дискусионни теми относно Незадържането на мигранти: Факти и цифри](#).

— (2021) [Често задавани въпроси \(ЧЗВ\) Миграционни политики, задържане и депортиране](#).

— (2021) [Предотвратяване и преодоляване на уязвимостите в политиките за прилагане на имиграционните закони](#).

— (2022) [Имиграционно задържане и фактическо задържане: Какво казва законът?](#)

Изказваме благодарност на следните фондации и институционални донори за тяхната финансова подкрепа:

Co-funded by the
European Union

SIGRID RAUSING TRUST

Финансирано от Европейския съюз. Изразените тук гледни точки и становища принадлежат единствено на автора(ите) и не отразяват обезателно тези на Европейския съюз или на Програмата на Европейския съюз за заетост и социални иновации "EaSI" (2021-2027 г.). Нито Европейският съюз, нито издаващият орган могат да носят отговорност за тях.

 PICUM

PLATFORM FOR INTERNATIONAL COOPERATION ON
UNDOCUMENTED MIGRANTS

PICUM - Platform for International
Cooperation on Undocumented Migrants

Rue du Congres / Congresstraat 37-41,
1000 Brussels, Belgium

info@picum.org

www.picum.org

